

1

ไม่เห็นนานเท่าไร...หากแต่ยังก่อนหน้านั้น...

ลมเย็นพัดแรงจนเส้นผมสีดำขลับของเธอปลิวไหว ดวงดาวบนแผ่นฟ้าสีดำทะมึนทอแสงเป็นประกายระยิบระยับ หากแต่พร่าเลือนเพราะเธอกำลังจ้องมองมันผ่านหยาดน้ำตาที่เอ่อล้นและหลังริน มันไหลลงมาจากถึงปลายคางของเธอก่อนจะร่วงหล่นลงสู่พื้น เธอยกหลังมือขึ้นปาด พยายามสูดลมหายใจเข้าลึก แต่ก็ไม่สามารถถลันก่อนสะอื้นเอาไว้ได้

เห็นนานเท่าใดแล้วหนอ หญิงสาวรำพึงกับตนเอง ที่เธอเคยชื่นชอบห้องฟ้ายามราตรีว่าสีดำของมันช่วยขบเน้นให้แสงแห่งดวงดาวนั้นพรราวไสว หากแต่ในเวลา^{นี้} มันกลับมืดดำราวกับคำสาปที่กำลังข่มทับแสงแห่งดวงดาราให้ดูหม่นหมอง

บนดาดฟ้าของอาคาร 4 ซึ่งเป็นที่ตั้งของเวิร์ดเด็ก **อาทิตยา แก้วมธุรส** บอกกับตนเองผ่านดวงดาวบนฟากฟ้าว่าชีวิตของเธอนั้นล้มเหลว ว่าตัวเธอนั้นไร้สิ้นคุณค่า และไม่อาจดำรงศักดิ์ศรีแห่งความเป็นมนุษย์ต่อไปได้อีก ว่าเธอนั้นหมดสิ้นความหมายต่อทุก ๆ สิ่งที่อยู่รอบตัว

ภาพของเด็กชายตัวน้อยในอ้อมแขนหมุนวนผ่านเข้ามาในหัวงำน้ำึก เธอกำลังประคองตัวเด็กเอาไว้ ก่อนที่จะค่อย ๆ แหวงเข็มจิตยาในมือลงไปยัง...

“นี่เธอทำอะไรของเธอ...หนึ่ง...หลีกออกไปเดี๋ยวนี้”

แล้วเสียงของหัวหน้าออร์ดิทิวาดก็้องขึ้นมา อาทิตยาก็มือทั้งสองข้างของตนเองขึ้นมาจ้องมองพลางสายศิระชะไปมา *นี่ก็อีกครั้งหนึ่ง* เธอบอกกับตนเอง อีกครั้งหนึ่งที่เธอทำผิดพลาดอย่างไม่เข้าท่า อีกครั้งหนึ่งที่เธอทำเรื่องง่ายแสนง่ายผิดพลาด พลาดอย่างไม่น่าให้อภัยตนเอง

“แท่งเข็มเด็กแค่นี้ พลาดได้ยังไง เคสนี้แท่งเข็มง่ายจะตายไป”

เสียงทวาดของหัวหน้าดังซ้ำมาอีก เธอจำไม่ได้ว่าตนเองพูดขอโทษออกไปกี่ครั้ง เธอจำไม่ได้ว่าเพื่อนพยาบาลคนอื่นหันมามองหน้าเธอด้วยความระอาบ้างหรือเปล่า แต่เธอรู้ว่าแม่ของเด็กคนนั้นมองมาที่เธอด้วยสายตาตำหนิติเตียน ซึ่งแค่นั้นก็หนักหนามากพอแล้วสำหรับเธอ หนักมากพอแล้วสำหรับพยาบาลมือหนึ่งแห่งวอร์ดเด็กด้านการแทงเข็มเข้าเส้นเลือด ซึ่งแน่นอน เธอบอกกับตนเอง *มันกลายเป็นอดีตไปแล้ว* อดีตพยาบาลแทงเข็มมือหนึ่งที่ไม่เคยแทงเข็มผิดพลาด ไม่เคยมีเด็กคนไหนที่เธอหาเส้นเลือดไม่พบ ไม่มีเด็กคนไหนที่...

จนกระทั่งเมื่อสามเดือนที่แล้ว เธอได้เผชิญกับเหตุการณ์สุดคาดฝัน เหตุการณ์ที่ทำให้พยาบาลมือหนึ่งแห่งวอร์ดเด็กกลายเป็นอดีต และชีวิตของผู้หญิงที่ชื่อ อาทิตยา แก้วมธุรส เปลี่ยนแปลงไปจนไม่มีทางกลับคืนมาได้เหมือนเดิม

พรพิรุณบิดเนื้อตัวขับไล่ความเมื่อยขบที่ต้องทนนั่งจับเอาอยู่หน้ากล้องจุลทรรศน์ มาตลอดสามชั่วโมงเต็ม สามชั่วโมงเต็ม ๆ หลังเลิกงานที่ใครต่อใครพากันกลับบ้านหรือไม่ก็ไปเดินจับจ่ายซื้อของกันหมดแล้ว ยกเว้นแต่ตัวเธอเท่านั้นที่ยังนั่งทำงานต่อไปอยู่ตามลำพัง ต้องทนทำงานหนักกว่าคนอื่นหลายเท่าตัวเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่ใหญ่กว่า เป้าหมายที่บิดาของเธอมีส่วนสำคัญในการกำหนดให้

เธอเอื้อมมือไปปิดเครื่อง เก็บข้าวของตรงหน้าให้เข้าที่ แล้วลุกขึ้นถอดเสื้อกาวน์ออก เผยให้เห็นริ้วแขนเนียนสวยสีน้ำผึ้งตั้งแต่ช่วงหัวไหล่ต่อจาก

เลื่อนแขนสั้นๆ คุกตงไป ก่อนจะเหลียวซ้ายแลขวาทั่วทั้งห้องจนมั่นใจแล้วว่าทุกอย่างเรียบร้อยดี เธอจึงปิดไฟภายในห้อง ล็อกประตูแล้วก้าวเดินออกมา

ลมเย็นในยามค่ำคืนโสมมาเบา ๆ แต่เรียกความสดชื่นคืนกลับมาให้เธอได้ชะงัด พรพิรุณยิ้ม ขยับแว่นกุษชี่กรอบไทเทเนียมสีน้ำทะเลให้เข้าที่บนสันจมูกสูงโด่ง ดวงตาดำลึบภายใต้วงคิ้วเรียวโค้งและคมมองกวาดไปรอบตัวอีกครั้ง ก่อนจะสวมเท้าเดินออกไปสู่ลานกว้างหน้าอาคารพยาธิวิทยาที่เธอทำงานอยู่ แน่ใจว่าในขอบเขตของโรงพยาบาลที่เธอทำงานอยู่นั้นควรจะปลอดภัยอยู่เสมอ แต่ไม่ว่าอย่างไรเธอก็ไม่เคยละทิ้งความระมัดระวังตัว เหตุร้ายเกิดขึ้นได้ทุกสถานที่และทุกเวลาหากเราประมาทเลินเล่อ นั่นคือคติประจำใจที่เธอยึดถือมาตลอด

เธอส่งยิ้มให้ยามหน้าตึกที่เธอทำงานก่อนจะเดินผ่านไป ความจริงแล้วในอีกฐานะหนึ่ง ตึกนี้คืออาคารเรียนของเธอด้วยเช่นกัน เธอกำลังเรียนไปพร้อม ๆ กับทำงาน และนั่นเองคือสาเหตุที่ทำให้เธอต้องทำงานและเรียนรู้อีกมากกว่าผู้อื่น การเป็นนักเทคนิคการแพทย์มันก็คืออยู่หรือก บิดาของเธอกล่าวไว้กับเธอ แต่ด้วยความสามารถที่เธอมี เธอสามารถเปลี่ยนสถานะไปเป็นแพทย์ผู้เชี่ยวชาญสาขาใดสาขาหนึ่งได้อย่างไม่ยากเย็น และเธอก็เห็นด้วยเสียด้วยสิ

ความจริงเธอควรจะได้เข้าเรียนแพทย์ไปก่อนหน้านี้ตั้งนานแล้ว ตั้งแต่สอบเข้าเรียนในระดับมหาวิทยาลัยหลังจากจบมัธยมปลาย ถ้าหากไม่มี อุบัติเหตุตลก ๆ เรื่องนั้นเกิดขึ้นมา

เธอยิ้มมุมปากเล็กน้อย คิดถึงเรื่องนี้ที่ไรก็อดขำไม่ได้สักที

พรพิรุณสะบัดเรือนผมดำหนาเป็นเงาไปทางด้านหลังขณะเดินออกสู่ถนนที่เชื่อมอาคารต่าง ๆ ในโรงพยาบาลเข้าด้วยกัน ก่อนจะเลี้ยวขวามุ่งหน้าตรงไปตามทางเดินปูกระเบื้องสีน้ำตาลเข้ม ความจริงเธอควรจะเลี้ยวซ้ายหากต้องการเดินไปยังอาคารจอดรถ แต่มันยังไม่ใช่จุดหมายปลายทางของเธอในเวลานี้ มันเป็นอีกอาคารหนึ่ง อาคารที่เธอมั่นใจว่ามีเพื่อนของเธอคนหนึ่งกำลังเข้าเวร

ทำงานอยู่

เพื่อนคนที่เธอห่วงใยเป็นพิเศษ

เมื่อโยนงานทั้งหมดที่ค้างคาอยู่ในหัวออกไป สิ่งที่เหลืออยู่ในเวลานี้ก็คือความกังวลใจต่อหนึ่ง... เพื่อนสาวผู้อ่อนแอและบอบบาง ผู้เรียนหนังสือมาด้วยกันตั้งแต่สมัยมัธยมที่โรงเรียน*มาแตร์เดอีวิทยาลัย* ก่อนจะสอบเข้ามหาวิทยาลัยมาด้วยกัน ได้เรียนในมหาวิทยาลัยเดียวกัน โดยตัวเธอสอบเข้าคณะเทคนิคการแพทย์ ส่วนหนึ่งได้เข้ามาเรียนเป็นพยาบาล

พรพิรุณนึกภาพใบหน้าของเพื่อนสาวผู้ยิ้มอย่างเศร้า ๆ ขณะสาวเท้าไปตามทางเดินอย่างรวดเร็วจนเส้นผมยาวถึงบั้นเอวของเธอโบกสะบัดไปมาอยู่บนแผ่นหลัง เธอหลีกเลี่ยงกวางเพื่อหลบรถเอกซเรย์แบบเคลื่อนที่ซึ่งเจ้าหน้าที่เซ็นสวนทางมา ส่งยิ้มทักทายกันนิดหนึ่งตามประสาเพื่อนร่วมวิชาชีพในโรงพยาบาลที่เคยเห็นหน้ากันอยู่เป็นประจำ ก่อนจะสาวเท้าเร็ว ๆ มุ่งหน้าต่อไป เธอเป็นคนเดินเร็วอยู่แล้วตามธรรมชาติ ผิดกันอย่างมากกับหนึ่งซึ่งเดินเนิบช้า และทำอะไรก็ทำอย่างเชื่องช้า ค่อย ๆ ทำ ค่อย ๆ ไป

ทั้งหมดนั้นเป็นเพราะหนึ่งเป็นผู้หญิงที่เติบโตขึ้นมาในแบบไซในหิน นั่นเป็นนิยามที่พรพิรุณนี่ก็ออก ไม่เคยทำอะไรได้เองจริง ๆ ถูกเลี้ยงดูมาอย่างทะนุถนอม เป็นคนขี้อายและกลัวจะทำอะไรผิดพลาด กลัวจะทำให้แม่ผิดหวัง กลัวจะทำให้เพื่อนไม่พอใจ กลัวจะทำให้ไม่ถูกใจคนอื่น จนกลายเป็นคนขาดความมั่นใจในตนเองไปในที่สุด เธอเป็นคนหัวอ่อน พร้อมจะยอมทำตามที่ผู้อื่นต้องการ แม้ว่าตนเองจะไม่เห็นด้วยก็ตามที

เธอนึกขำเมื่อย้อนกลับไปสมัยเป็นนักศึกษา เธอลากหนึ่งไปเที่ยวบ้านผีสิงในดริมเวิลด์ด้วยกัน เธอจำได้ว่าหนึ่งนั้นเดินตัวสั่นนั่งกอดูระหว่างตัวเธอกับไอ้สาอู้อยู่ตลอดเวลา และไม่ยอมลืมตาขึ้นมามองตลอดทางเดินในบ้าน หลังจากนั้น หรือตอนไปดูภาพยนตร์เรื่อง*นรกกระท้ำ*ด้วยกันในตอนเย็นวันนั้น หนึ่งก็ยังนั่งตรงกลางระหว่างทุกคน และหลับตาไปทุกครั้งที่มีฉากรุนแรง

ดังนั้น เมื่อเธอเห็นหนังสือเริ่มร้องให้ขึ้นมาอีกครั้ง ประกอบกับใบหน้าเศร้าสร้อยกับสติสัมปชัญญะที่เลื่อนลอย ความรู้สึกกังวลหวั่นไหวจึงทวนกลับคืนมา และเธอยังเริ่มได้ยืนยันว่าหนังสืองานผิดพลาดมากขึ้นเรื่อย ๆ ซึ่งเป็นหลักฐานแสดงว่าเพื่อนของเธอผู้นี้ได้สูญเสียความเชื่อมั่นในการทำงานประจำเพิ่มขึ้นมาอีกอย่างหนึ่งด้วย ยิ่งทำให้พรพิรุณหวั่นไหวมากขึ้นเป็นพิเศษ

“หนังสือไหนคะ” พรพิรุณส่งยิ้มสวยพร้อมเอ่ยปากถามพยาบาลตรงเคาน์เตอร์ทันทีที่เธอเดินมาถึงหน้าเวิร์ดเด็ก

เสียงสอบถามกันเองไปมาระหว่างพยาบาลตั้งขึ้นสองสามครั้ง ก่อนจะได้รับคำตอบว่าไม่รู้กลับคืนมา ใครคนหนึ่งบอกว่าหนังสือแท่งเข็มพลาสติกจนเส้นเลือดของเด็กแตกอีกแล้ว ก็เลยโดนหัวหน้าตุ้ แล้วเห็นเดินออกไปข้างนอก พรพิรุณกล่าวขอบคุณ หันหลังเดินออกมาจากเวิร์ดเด็ก ยกโทรศัพท์มือถือขึ้นมากดเรียก แต่คำตอบที่ได้รับกลับคืนมาคือ “หมายเลขที่ท่านเรียก ไม่สามารถติดต่อได้ในขณะนี้”

เธอกดโทรศัพท์เรียกซ้ำแล้วซ้ำอีก สองเท่าก้าวเดินช้า ๆ สอดสายสายตามองหา แต่เสียงตอบรับในโทรศัพท์ยังคงเหมือนเดิมไม่เปลี่ยนแปลง

พรพิรุณมาหยุดยืนอยู่ตรงหน้าลิฟต์ เธอยืนเหม่อมองมันแล้วก็ชะงักบางทีนะ เธอพูดกับตนเอง ถ้าเธอเดาใจเพื่อนรักไม่ผิด บางทีนะ...

เธอเอื้อมมือออกไปกดลิฟต์ตรงหน้า จากนั้นก็รอ

ต่ำลงไปสักห้าสิบเมตร หรือว่าร้อยเมตร *ไม่รู้สิ* อาทิตยาบอกกับตนเอง เธอไม่เก่งเรื่องการคำนวณตัวเลขพวกนี้เอาเสียเลย ไม่เหมือนแฟนเพื่อนรักของเธอ ซึ่งเก่งเรื่องคำนวณมาก หรือว่าการกระเด้งความสูงแบบนี้อาจจะเป็นเรื่องของจินตนาการมากกว่า ซึ่งก็ต้องยกให้สา เพื่อนรักของเธออีกคนที่มีพรสวรรค์ด้านนี้เป็นเลิศ สา่นั้นสามารถจินตนาการหรือคาดการณ์เหตุการณ์ต่อเนื่องได้เป็นฉาก ๆ อย่างน่าทึ่ง ตั้งแต่สมัยที่เป็นนักเรียนอยู่ด้วยกัน

เธอมองดูรถยนต์สองสามคันที่แล่นเข้ามาในโรงพยาบาลจากดาดฟ้าตึก พร้อมถามตนเอง แล้วฉันเก่งอะไรบ้างล่ะ แต่ก็ต้องส่ายหน้าไปมาแทนคำตอบ นอกจากชี้แจง ร้องไห้ อ่อนแอ และไม่ได้ความแล้ว เธอคิดว่าเธอไม่ได้มีความสามารถอะไรเลย ลักนิดเดียวก็ไม่มี ไม่ว่าจะก่อนหรือว่าหลังแต่งงาน เธอก็...

ขาของเธอเริ่มสั่นจากความสูงที่ก้มมองอยู่ จนต้องยอมล่าถอยกลับมา นั่งขัดตัวอยู่หลังกำแพง หลังแต่งงานอย่างนั้นหรือ เธอถามตนเองเข้าไปซ้ำมา ไข่แล้ว หลังแต่งงาน น้ำตาของเธอไหลพรากลงมาอีกครั้งเมื่อนึกถึงลูกที่แท้จริง หลังจากตั้งครรภ์ได้เพียงสองเดือน ร่างกายเธออ่อนแอเกินกว่าจะตั้งครรภ์ได้ หมอบอกเธออย่างนั้น เธอต้องแข็งแรงกว่านี้มาก ๆ ถ้าต้องการมีลูก

ปัญหาก็คือ เธอไม่เคยแข็งแรงเลยตลอดชีวิตของเธอ เท่าที่จำความได้

“หลบมาอยู่ที่นี่เอง” เสียงของพรพิรุณดังขึ้นทำลายความเงียบที่โอบล้อมอยู่รอบตัว

“ฝน” อาทิตยาเอ่ยออกไปเมื่อเห็นว่าเพื่อนรักของเธอที่นั่งเองที่กำลังเดินตรงมาหา

“ใช่...ฉันเอง” พรพิรุณเอ่ย

“ฉันทะเลาะกับพี่หม่ออีกแล้ว” อาทิตยาพูดขึ้นก่อนจะปล่อยโฮออกมาอย่างเต็มกลั้น “ฉันทะเลาะกับเขาอีกแล้ว”

“ไม่เป็นไร หนิง ไม่เป็นไร” พรพิรุณปลอบโยน

“ไม่เลยฝน มันเป็น มันต้องเป็น” อาทิตยาเถียงกลับไป

“ฉันรู้” พรพิรุณทรุดตัวลงนั่งข้างๆ ดึงตัวเพื่อนรักเข้ามากอด “ฉันรู้ว่าแกไม่ชอบทะเลาะกับใคร ฉันรู้ดี”

“แต่ฉันทะเลาะกับเขาอีกแล้ว ฝน ฉันทำมันอีกแล้ว”

“ก็แกทนไม่ไหวนี่นา”

“ฉันต้องทนให้ได้สิ ฉันต้องทนได้” อาทิตยาสะอื้นให้แนบอกของเพื่อน

สาว เลื้อยแขนกุดสีน้ำเงินข้มของพรพิรุณเริ่มเบียดขึ้นจากหยตน้ำตาของเพื่อนรัก

“แกพยายามแล้ว” พรพิรุณลูบศีรษะของเพื่อนรักเบา ๆ “แกพยายามดีที่ สุดแล้ว”

“ฉันยังพยายามไม่มากพอ ฉันยัง...” ตามมาด้วยเสียงสะอื้นให้ไร้ซึ่งคำพูด

“พี่หมอยากจัดงานวันเกิด” อาทิตยาเอ่ยทำลายความเงียบขึ้นมา หลังจากสงบจิตใจลงได้แล้ว “วันเสาร์ที่จะถึงนี้ พี่หมอยากให้ฉันช่วยเป็นแม่งานรับรองเพื่อน ๆ ของเขาด้วย”

“เพื่อน ๆ ของเขาที่ว่า หมายถึง...”

“ใช่แล้ว เพื่อนกลุ่มที่ฉันไม่ชอบนั่นแหละ” อาทิตยาพูดออกไป “พี่หมอยจะเชิญเพื่อนกลุ่มนั้นมาด้วย ไม่ใช่มีเฉพาะเพื่อนหมอที่สนิทหรือคนในครอบครัว”

“พูดตามตรงนะหนึ่ง” พรพิรุณพูดขึ้น “จนถึงตอนนี้ ฉันก็ยังไม่เข้าใจอยู่ดีว่าทำไมแกถึงไม่ชอบเพื่อนใหม่กลุ่มนี้ของแฟนแก เท่าที่แกเล่าให้ฉันฟัง พวกเขามีทั้งเจ้าของร้านอาหาร เจ้าของอู่ซ่อมรถยนต์ เจ้าของบริษัททัวร์ หรือผู้บริหารบริษัทใหญ่โต ฉันก็ยังไม่เห็นว่าทำไมแกถึงไม่ชอบเพื่อนกลุ่มนี้”

“แกไม่เข้าใจหรอก ฟน แกไม่มีวันเข้าใจ” อาทิตยาส่ายหน้าไปมา

“ถ้าอย่างนั้น แกก็ลองอธิบายให้ฉันฟังบ้างสิว่าทำไม ฉันเป็นเพื่อนแกนะหนึ่ง เพื่อนมีเอาไว้ให้ระบายความในใจได้นะ”

“ฉันรู้ดี ฟน ฉันรู้และชอบใจแกมาก ๆ แต่มันต้องไม่ใช่เรื่องนี้ ต้องไม่ใช่”

“มันเรื่องอะไรกันที่เพื่อนบอกกับเพื่อนไม่ได้ หรือ...หนึ่ง มันเรื่องอะไรกันถึงเป็นความลับที่แกต้องทนเก็บมันไว้คนเดียว”

“ฉันบอกแกไม่ได้จริงๆ”

“หรือแม้แต่แม่ของแก แกก็บอกท่านไม่ได้”

“ฉันขอโทษจริง ๆ ฉันบอกไม่ได้”

“แกรู้บ้างไหมว่าแม่เป็นห่วงขนาดไหน”

“ฉันรู้...”

“เปล่าเลย...แกไม่รู้หรอก” พรพิรุณพูดแทรก “แกรู้ตัวบ้างไหมว่าแกเดินขึ้นมายืนเหม่อมองดูถนนข้างล่างนั้นจากบนดาดฟ้าตึกนี้บ่อยแค่ไหน แกไม่รู้หรือว่าฉันวิตกแทนแม่แกขนาดไหน ว่าสักวันฉันอาจจะเห็นแกพุ่งดิ่งลงไปข้างล่างนั้นพร้อมกับปัญหาดำมืดที่แกไม่ยอมแบ่งปันให้คนอื่นรับรู้”

“ไม่รู้สิ...ฝน...ไม่รู้สิ” อาทิตยาพูด “...พุ่งดิ่งเลยหรือ”

“ฉันหวังว่าแกยังไม่เคยคิดจะทำแบบนั้นหรอกนะ” พรพิรุณดักคอ

“ไม่เลย...ฉันไม่เคยคิด” อาทิตยาตอบกลับมา “ฉันแค่เคยนึกสงสัยว่าคนที่ตกตึกลงไป จะเจ็บแค่ไหนเวลาที่ร่างกระแทกพื้น”

“มันไม่เจ็บ เพราะพวกเขาจะหัวใจวายตายเสียก่อนที่ร่างจะกระทบพื้น เรื่องนั้นแกก็รู้ดีพอ ๆ กับฉัน” พรพิรุณพูด “แต่ที่เราไม่ได้กำลังถกกันทางวิชาการนะ หนิง ฉันกำลังพูดถึงเรื่องชีวิตของแก พูดถึงความเศร้าของแก พูดถึงสิ่งที่แกเป็นตลอดสามเดือนมานี้ ที่นับวันมีแต่จะแย่ลงไปเรื่อย ๆ”

“ฉันขอบใจแกมากที่สุดที่เป็นห่วง”

“เปลี่ยนคำว่าขอใจเป็นการแบ่งปันความเศร้าให้กันบ้างก็ดีนะ หนิง” พรพิรุณระบายลมหายใจออกช้า ๆ อย่างอ่อนใจ “เปลี่ยนเป็นคำบอกเล่าให้แม่ของแกฟัง เพื่อให้ท่านสบายใจขึ้น”

“ฉันคงทำให้แม่กลุ้มใจมากใช่ไหม” อาทิตยาพูดด้วยน้ำเสียงเศร้า ๆ

“ไม่มีปัญหาอะไรที่แม่ของแกยอมรับไม่ได้หรอก ถ้ามันเป็นปัญหาของแก ท่านคงยินดีทำทุกอย่างเพื่อแก แบ่งปันทุกอย่างกับแก และช่วยแกแก้ปัญหาจนสุดความสามารถ”

“แม่จะเข้าใจและยอมรับปัญหาทุกอย่างของฉันได้จริง ๆ หรือ” อาทิตยาถามสวนกลับไป

“ให้แก่อัยยบาท ฉันพนันเอาแค่อิโเลี้ยงแก้วเดียว” พรพิรุณตอบ

“แกกำลังจะทำให้ฉันขำ” อาทิตยาพุดกลับมา

“ถ้าขำก็หัวเราะสิ”

“ก็อยากหัวเราะอยู่ แต่ยังหัวเราะไม่ออก”

“ถ้าอย่างนั้น แกก็กลับไปคิดดูนะ ปัญหาหนักอกอะไรก็ตามที่ไม่สามารถระบายให้ฉันฟังได้ ไปหาทางระบายให้แม่ของแกฟังซะ”

“ฉันจะลองคิดดู” อาทิตยาพยักหน้า “บางทีหลังจากวันเกิดของพี่หอมผ่านไปแล้ว ฉันอาจจะพุดให้แม่ฟังก็ได้”

“ดีมาก เพื่อนรัก” พรพิรุณกอดกระชับร่างของอาทิตยาเข้ามา “แล้วฉันขอเล่นนะ เลิกมานั่งเล่นบนดาดฟ้าแบบนี้เสียที ฉันหวาดเสียวจริง ๆ”

“ได้เลย...ได้เลย...ฝน” อาทิตยาเผยรอยยิ้มแรกของคำคืนนั้นออกมาได้สำเร็จ “ฉันรับปากแล้วว่าฉันจะไม่ขึ้นมานั่งเล่นบนดาดฟ้าแบบนี้อีกแล้ว”

“เยี่ยม” พรพิรุณยิ้มออกมาอย่างโล่งอก “แล้วนี่แกอยากกลับไปหรือยัง”

“ยัง” อาทิตยาสายหน้าไปมา “ฉันยังอยากนั่งดูดาวอยู่บนนี้”

“ตลอดทั้งคืนเลยหรือ”

“ใช่ ตลอดทั้งคืนเลย” อาทิตยาพยักหน้า “แกจะอยู่ดูดาวเป็นเพื่อนฉันไหม”

“ไม่มีทาง”

“ทำไมล่ะ”

“เพราะยามจะมาไล่พวกเราลงไปก่อนไง”

“โอเค ันก็อยู่จนกว่ายามจะมาไล่ก็ได้”

“ถ้าแค่นั้นฉันก็โอเคกับแก”

แล้วหญิงสาวทั้งสองคนก็นั่งกอดคอดมอมดูดาว พร้อมกับพุดคุยถึงเรื่องราวในวัยเด็กกันอย่างเพลิดเพลิน

2

“ตอนนี้แกอยู่ที่ไหน” พรพิรุณกรอกเสียงลงไปโทรศัพท์

“หมู่บ้านหนึ่งในเขตภาคใต้” แสงอุษาพูดตอบกลับมา “นี่ถือว่าโชคดีมากที่แกโทรศัพท์มาหาฉันตอนนี้ เพราะพรุ่งนี้ฉันก็จะเข้าป่าแล้ว แกอาจจะติดต่อฉันไม่ได้ประมาณหนึ่งสัปดาห์”

“บ้านา”

“จริง” เธอพูดแล้วหัวเราะ

“แล้วฉันจะติดต่อแกได้ยังไง”

“บังเอิญว่าคราวนี้ บก. ของฉันใจดี เขาเช่าโทรศัพท์ผ่านดาวเทียมมาให้ฉันออกภาคสนามด้วย”

“อะไรกัน ตาหัวเถิกรู้จักใจดีแบบนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่” พรพิรุณหัวเราะเสียงดัง

“ห้ามเรียกเขาว่าตาหัวเถิก สำหรับคราวนี้” แสงอุษาหัวเราะบ้าง “ต้องเรียกเขาว่าคุณ บก. จะ ไม่ว่าจะห่วงใยสวัสดิภาพของฉันจริงๆ หรือเปล่าก็ตามที่แต่คราวนี้เขาน่าชื่นชม เขาจึงยังไม่ใช้ตาหัวเถิก”

“ถ้าอย่างนั้นฉันก็ติดต่อแกทางโทรศัพท์ผ่านดาวเทียมได้ ไม่ว่าแกจะอยู่ตรงไหนในป่า”

“ตามนั้น” แสงอุษาตอบ “เดี๋ยวฉันจะส่งหมายเลขโทรศัพท์ผ่าน

ดาวเทียมไปให้แก่”

“เยี่ยม” พรพิรุณพูด “แล้วแกเข้าป่าภาคใต้ไปทำอะไร”

“สารคดีเรื่อง *ซาไกท่ามกลางความขัดแย้งทางการเมือง*” แสงอุษาตอบ
“เป็นไง หัวข้อน่าสนใจใช่ไหม”

“น่าอันตรายมากกว่า” พรพิรุณตอบ

“ก็คงมีบ้าง” แสงอุษาส่งเสียงหัวเราะกลับมา “เลยเป็นที่มาของโทรศัพท์
ผ่านดาวเทียมไง”

“พอเข้าใจได้” พรพิรุณถอนหายใจยาว “ยังงี้ก็ระวังตัวมาก ๆ ก็แล้วกัน”

“แน่นอนอยู่แล้ว เพื่อนรัก” แสงอุษาพูดกลับมา “ว่าแต่ ฉันไม่คิดว่าแก
จะโทรศัพท์มาหาฉันแค่คุยเล่นหรือกะนะ มีอะไรหรือเปล่าฮั๊ ฟน”

“เรื่องไอ้หนึ่ง” พรพิรุณตอบ “ฉันคิดว่าตอนนั้นมันกำลังถดถอยสุด ๆ”

“ยังงี้”

“ล่าสุด มันไปนั่งมองดูพื้นถนนจากตาดฟ้าชั้นลิบหัว”

“อืม...” แสงอุษาส่งเสียงครางกลับมาตามสาย “เรื่องครอบครัวใช่ไหม”

“มันไม่ยอมบอกตามเคย” พรพิรุณตอบ “แต่ให้เดาก็ต้องว่าใช่”

“ถ้ามันหย่ากับหมอชิตชัยก็คงจบเรื่อง” แสงอุษาพูด

“นั่นไม่ใช่ไอ้หนึ่งเด็ดขาด” พรพิรุณพูดกลับไป “แกก็รู้ว่ามันทำอะไร
แบบนั้นไม่ได้เด็ดขาด”

“เพราะมันรักหมอชิตชัยสุดจิตสุดใจ หลงรักอย่างงี้หัวไม่ขึ้นไง” แสงอุษา
พูดด้วยน้ำเสียงแข็ง ๆ “พวกเรารักก็เตือนตั้งแต่ตอนที่คบหากันแล้วว่าดูให้ดีนะ
เพื่อน ๆ ไม่มีใครเห็นด้วยสักคน”

“แกไม่ชอบหมอชิตชัย ไม่ใช่แค่ไม่เห็นด้วย” พรพิรุณพูด

“ฉันมีอคติ แกจะบอกอย่างนั้นใช่ไหมล่ะ” แสงอุษาสวนกลับมา

“ไอ้หนึ่งมันบอก” พรพิรุณหัวเราะเสร์ ๆ “มันก็เลยไม่เชื่อแก”

“ไม่รู้สินะ ฟน” แสงอุษาพูดต่อ “ถ้าให้ฉันเดานะ ฉันก็ยังเดาเหมือนเดิม

ว่าหมอชิตชัยนั้นต้องเป็นเกย์แน่ ๆ มันจะมีเรื่องอะไรที่ทำไ้หนิงเศร้าได้สุด ๆ แบบนั้น แต่ไม่กล้าจะเล่าให้ใครฟังแม้แต่แม่ของตัวเอง”

“แกอาจจะพูดถูก แต่ดูยังไงก็ดูไม่ออกเลย”

“เป็นเกย์ประเภทที่ได้ทั้งชายและหญิง” แสงอุษาพูด “ฉันมั่นใจว่าไ้หนิงต้องรู้ต้องเห็นด้วยตัวมันเอง แล้วรูปปั้นเทพบุตรในฝันของมันก็พังทลายลง มันต้องกล้ำกลืนฝืนทนยอมรับว่าตัวของมันมีตัวน้อย”

“พูดแรงไปหรือเปล่า สา” พรพิรุณพูดเป็นเชิงปราม

“และมันต้องทนอยู่เพื่อรักษาหน้าหมอชิตชัย แน่นอน ส่วนหนึ่งเพราะมันอ่อนแอเกินกว่าที่จะออกมาเผชิญหน้ากับความจริง มายอมรับว่ามันคือเหยื่อว่ามันถูกหมอชิตชัยหลอกให้แต่งงานด้วย มันไม่แรงเกินไปหรือกฟน ไม่แรงเกินไปแน่นอน”

“ที่ฉันโทรศัพท์มานี้เพราะอยากได้คำแนะนำจากแก สา ไม่ใช่คำบ่น คำต่อว่าเพื่อนฝูง”

“ฉันบ่นฉันว่ามันก็เพราะฉันรักมัน และคำแนะนำของฉันก็ยิ่งเหมือนเดิม ฟน แกช่วยบอกมันแทนฉันด้วยว่าเอาหัวออกจากกระดองเสียที แล้วรีบไปฟ้องหย่าได้แล้ว”

“เรื่องนั้นต้องใช้เวลา” พรพิรุณถอนหายใจยาว “แต่ที่ฉันเป็นห่วงก็คือเรื่องที่มันชอบไปยืนอยู่บนดาดฟ้าตามลำพังตอนมืด ๆ ฉันนึกแล้วหวาดเสียวพิกล”

“อ้อ เรื่องนั้น...” เสียงระบายลมหายใจออกอย่างแรงของแสงอุษาดังเข้ามาให้ได้ยิน “นอกจากหมั่นคุยกับมัน อยู่เป็นเพื่อนมัน ให้กำลังใจมันแล้วฉันก็ยังนึกอะไรไม่ออกเลยเหมือนกัน”

“ทั้งหมดนั้นฉันพยายามทำอยู่แล้ว” พรพิรุณตอบกลับ

“ดี” แสงอุษาพูดกลับมา “ถ้าอย่างนั้น เอาไว้ฉันก็นึกอะไรออกได้อีก ฉันจะรีบโทรไปบอกแก”

“วันเสาร์นี้ หมอชิตชัยจะจัดงานเลี้ยงวันเกิดที่บ้าน แกจะมาไหม”

“แกก็น่าจะรู้คำตอบ” แสงอุษาหัวเราะ “อีกอย่าง ฉันสงสัยว่าเมื่อถึงตอนนั้น ฉันอาจจะอยู่ระหว่างร่วมงานเลี้ยงวันเกิดของหนุ่มซาไกคนไหนสักคนที่นี่”

“ฉันจะคาบเรื่องนี้ไปบอกคุณวิษณุพล” พรพิรุณพูดแหง

“ตามสบายเพื่อนฝูง” แสงอุษาหัวเราะ “ให้มันกล้า ๆ จริงเถอะ”

“หมายความว่านี่ที่ว้ากกล้า ๆ” พรพิรุณหัวเราะออกมาบ้าง “เรื่องที่ผมจะไปบอกคุณวิษณุพลว่าแกจะไปร่วมงานวันเกิดของหนุ่มซาไกนี่นะหรือ”

“ไม่ใช่เรื่องนั้น” แสงอุษาหัวเราะดังลั่น “แต่เป็นเรื่องที่ว่าคุณวิษณุพลจะแน่จริงหรือเปล่า จะกล้าตามมาถึงที่นี่ กล้ามาเผชิญหน้ากับหนุ่มซาไกหรือเปล่า ตรงนี้ละที่น่าสนใจ”

แสงอุษากดปุ่มวางสายโทรศัพท์แล้วสอดเก็บลงในช่องที่คาดเอาไว้กับเข็มขัดกางเกงยีน เธอเงยหน้าขึ้นทันเห็นชายหนุ่มผิวดำร่างเล็กคนหนึ่งผู้มีเส้นผมหยิกขดติดหนังศีรษะ และสวมเสื้อยืดสีแดงเข้มส่งยิ้มแฉ่งเห็นพื้นขาวจืดๆ มาให้เธอแต่ไกล

“คุณแสงอุษาใช่ไหมครับ” ชายหนุ่มเอ่ยทักทาย “จากนิตยสาร*รอยอารยะ*”

“อ้อ... ค่ะ... ดิฉันเอง”

“ผมเคนครับ ไกด์ของคุณ” ชายหนุ่มพูดกลับมา

“อ้อ... คุณนั่นเอง” แสงอุษายิ้มกว้าง “ดิฉันเห็นรูปคุณแล้วด้วย ใช่... ใช่... ดิฉันจำได้แล้ว ไกด์ชาวซาไกที่จะนำทางให้ดิฉันคราวนี้”

“ครับผม” ชายหนุ่มเบิกรอยยิ้มกว้าง “คุณรู้ไหมครับว่าคุณโชคดีมากเลยที่มาวันนี้”

“ทำไมล่ะคะ” แสงอุษาถามกลับพร้อมส่งกระเป๋าสีฟ้าให้ชายหนุ่ม

ชาวซาไกที่ยืนมือออกมาอาสาช่วยเหลือของ

“เพราะวันนี้จะมีงานเลี้ยงครับ” ไกด์หนุ่มตอบ “หัวหน้าของกลุ่มที่เรา กำลังจะไปเยี่ยมมันจะอายุครบหกสิบปีในวันนี้ ก็เลยจะมีงานเลี้ยงวันเกิด”

“พูดจริงหรือคะนี่” แสงอุษาหัวเราะลั่น “นี่ดิฉันจะได้มีโอกาสไปร่วมงานเลี้ยงวันเกิดของหนุ่มชาวซาไกอย่างนั้นหรือคะนี่”

“ครับ” ชายหนุ่มพยักหน้าพร้อมกับหัวเราะออกมาเบา ๆ ในใจนึกสงสัย ว่าทำไมผู้หญิงคนนี้ถึงหัวเราะชอบใจมากขนาดนี้ทันทีที่รู้ว่าจะได้ไปร่วมงานเลี้ยงวันเกิด “เพียงแต่ไม่ใช่หนุ่มนะครับ อย่างที่ผมบอกละครับว่าหัวหน้ากลุ่มนี้ อายุครบหกสิบปีแล้ว”

“ไม่มีปัญหาละ หกสิบก็หกสิบ ไม่มีปัญหา” แสงอุษายังคงหัวเราะอย่าง นึกขำไม่หยุด “เหลือเชื่อจริง ๆ”

“อะไรเหลือเชื่อครับ” ชายหนุ่มย้อนถามกลับมาพร้อมขมวดคิ้ว มีเรื่อง นำข่าวอะไรนักหนากันหนอ ผู้หญิงชาวกรุงคนนี้

“ไม่มีอะไรหรอกค่ะ” แสงอุษาตอบ “เพียงแต่ดิฉันรู้สึกเป็นเกียรติมาก เท่านั้น เชิญนำทางไปได้เลยค่ะ คุณเคน...เอ่อ...คุณเคนมีชื่อไทยไหมคะ”

“เคนนี่ก็ชื่อไทยนะครับ”

“มันก็ใช่ค่ะ แต่ว่าฟังดูเป็นชื่อที่ใช้เรียกกันเล่น ๆ มากกว่า”

“อ้อ คุณหมายถึงชื่อจริง”

“ค่ะ นั่นละ ชื่อจริงของคุณ” แสงอุษาพยักหน้า

“ธีรเดชครับ” ชายหนุ่มยิ้มแฉ่งอีกครั้ง “เคน ธีรเดชครับ”

“ว้าว...เคน ธีรเดช” แสงอุษาร้องอุทานตาโต “ชื่อเหมือนดารานุ่ม คนนั้น”

“ครับ” ชายหนุ่มพยักหน้ารับ “คนที่หมู่บ้านช่วยกันตั้งให้ผมครับ แบบ ว่า...ผมหล่อพอ ๆ กับดารานุ่มคนนั้น”

“ใช่...ใช่...” แสงอุษาพูด “โอเคเลยละ โอเคเลย”

“อะไรโอเคครับ”

“ทุกอย่างเลยคะ ทุกอย่างเลย” ตามมาด้วยเสียงหัวเราะอย่างกั้นไม่อยู่
ชีวิตหนอชีวิต สาวสวยบอกตนเอง อะไรจะเหลือเชื่อได้ขนาดนั้น

ชิตชัย แก้วมธุรส ยืนแก้วนํ้ามะนาวคั้นเย็นนํ้าให้ภรรยาพร้อมด้วยรอยยิ้มอบอุ่น
มืออีกข้างหนึ่งของเขาแกว่งไกวแกว่งไว้นั้นดีสีม่วงเข้มไปมาเบา ๆ

“หนึ่งไม่อยากไป พี่หมอ หนึ่งไม่อยากไป” อาทิตยาร้องขอ นํ้าตาลล่อ

“หนึ่งต้องไป หนึ่งอย่าขัดใจพี่หมอลีจ๊ะ” ชิตชัยพูดด้วยนํ้าเสียง
ปลอบโยน “เพื่อน ๆ ของพี่เขาชอบหนึ่งกันทุกคน ทุกคนต่างขอร้องพี่หมอให้
พาหนึ่งไปให้ได้”

“แต่หนึ่ง...”

“พี่หมอรับปากพวกเขาแล้ว” ชิตชัยสายหน้าไปมา “หนึ่งก็รู้ว่าพี่หมอ
ติดค้างเงินพวกเขาไว้เยอะ พวกเขายังไม่เร่งรัดพี่หมอเลย ไม่คิดดอกเบี้ยยพี่หมอ
สักบาทก็เพราะหนึ่งนั่นแหละ แล้วอีกอย่าง หนึ่งก็รู้จักพวกเขาดีอยู่แล้วทุกคน
เคยไปเจอพวกเขามาแล้วทุกคน”

“ก็เพราะหนึ่งเคยเจอมาแล้วทุกคนนั่นละคะ ที่ทำให้หนึ่งไม่อยากไปเจอ
พวกเขาอีก” อาทิตยาเริ่มสะอื้นให้ออกมาเบา ๆ “วันเกิดของพี่หมอเสาร์นี้
พวกเขาก็จะมา แล้ว...แล้ว...แล้วหนึ่งจะต้องสู้หน้าพวกเขา หนึ่งไม่...หนึ่ง...”

“จนปานนี้ หนึ่งยังปฏิเสธอยู่อีกหรือ” ชิตชัยหัวเราะเบา ๆ เขากะดก
ไวน์ในแก้วทรงสูงขึ้นจับพลาบั้งลงข้าง ๆ ภรรยาบนโซฟาในห้องนั่งเล่น ใบหน้า
ยาวรีได้รูปหันข้างให้แสงเรือเรือที่ออกมาจากโทรทัศน์ซึ่งเปิดค้างอยู่ คิ้วหนา
เข้มของเขาขยับเน้นให้ใบหน้าขาวเนียนดูผ่องใสและสะอาดสะอ้านขึ้นจนยากที่
ใครจะหักห้ามใจไม่เหลียวมองเป็นครั้งที่สองหากได้พบ รับกันดีกับจมูกโด่ง
เป็นสันเหนือริมฝีปากรูปกระจับที่หนาเล็กน้อย

“พี่หมอก็รู้ว่าหนึ่งปฏิเสธมาตลอด” อาทิตยาตอบ เธอยกเข้าขึ้นมากอด

ขดตัวกลมเหมือนเด็กที่อยู่ในครรภ “หนึ่งไม่เคยชอบมันเลย ที่หนึ่งยอมทำไปก็เพราะตามใจพี่หอม เพราะหนึ่งขัดใจพี่หอมไม่ได้”

“ก็ดีแล้วนี่ที่หนึ่งตามใจพี่หอม” ชิตชัยหัวเราะเบาๆ “แล้วทำไมหนึ่งคิดจะมาขัดใจพี่หอมตอนนี้ล่ะ”

“ก็เพราะหนึ่งเริ่มจะทนไม่ไหวแล้วนะสิคะ พี่หอมเข้าใจหนึ่งบ้างไหม หนึ่ง...หนึ่ง...”

“แต่หนึ่งบอกพี่หอมไม่ใช่หรือว่าหนึ่งยินดีตามใจพี่หอมทุกอย่าง เพื่อทำคุณเฒ่าโทษที่ทะเลาะกับพี่หอมเมื่อสองวันก่อน ที่หนึ่งทำให้พี่หอมเสียใจ”

“ใช่ค่ะพี่หอม หนึ่งขอโทษ แต่...”

“ถ้าอย่างนั้นก็ต้องไม่มีแต่”

“ได้โปรดเถอะค่ะพี่หอม” อาทิตยาเริ่มสะอื้นให้ “หนึ่งไม่ยอมไปเลย หนึ่งไม่...”

“ฟังนะหนึ่ง” ชิตชัยวางแก้วไวน์ลงบนโต๊ะกระจกตรงหน้า ถอนหายใจยาวออกมาครั้งหนึ่ง “หนึ่งก็รู้ว่าพี่หอมติดหนี้พวกเขา”

“หนึ่งจะพยายามหาเงินมาให้พี่หอม ตอนนี้เงินเก็บของหนึ่งหมดไปแล้ว แต่หนึ่งจะยืมเงินจากคุณแม่ หรือจาก...”

“ไม่ได้...ไม่ได้...” มือยาวเรียวยาวแต่แข็งแรงในแบบมือคัลยแพทย์ของชายหนุ่มคว้ามือทั้งสองข้างของอาทิตยาขึ้นมากุมไว้ “เราเคยคุยเรื่องนี้กันแล้ว หนึ่งก็รู้ พี่หอมจะให้ใครรู้ว่าพี่หอมมีปัญหาเรื่องเงินไม่ได้”

“แต่คุณแม่...”

“ไม่มีคุณแม่ ไม่มีใครทั้งนั้น” ชิตชัยบีบข้อมือของอาทิตยาแน่น “คราวก่อนหนึ่งขอโทษพี่หอมแล้วไม่ใช่หรือ หนึ่งบอกพี่หอมไม่ใช่หรือว่าจะไม่คิดเอาเรื่องของเราไปบอกคุณแม่อีก”

“แต่พี่หอมจะให้หนึ่งไปเจอคนพวกนั้นอีก”

“พวกนั้นเป็นเพื่อนของพี่หอมนะ” น้ำเสียงของชิตชัยเริ่มกร้าวขึ้น “แล้ว

หนึ่งก็บอกพี่หม่อว่าจะยอมตามใจพี่หม่อทุกอย่าง เพื่อทำคุณไถ่โทษที่ทะเลาะกับพี่หม่อ”

“หนึ่งขอโทษค่ะ...หนึ่งขอโทษ” สองแก้มของอาทิตยาเต็มไปด้วยหยาดน้ำตาเปียกชื้น

“ถ้าอย่างนั้นก็อย่าขัดใจพี่หม่ออีก” ชิตชัยทำเสียงเข้มเหมือนผู้ใหญ่อบรมเด็ก

“แต่ฝนเขา...ฝนเขา...” อาทิตยาพยายามพูดออกมาทั้งที่ยังสะอึกสะอื้น “ฝนเขาทำไม ฝนเขาทำไม...” ชิตชัยสวนกลับทันทีด้วยน้ำเสียงเกรี้ยวกราด หากแต่ส่วนลึกในใจของคัลยแพทย์หนุ่มอนาคตไกลนั้นเกิดวิตกและหวาดผวาชั้นมาอย่างแรง

“หนึ่งขอโทษค่ะพี่หม่อ...หนึ่งขอโทษ...” อาทิตยาสะอื้นเฮือก รับรู้ได้ในนาทีนั้นว่าตนเองพูดอะไรพลาดไปแล้ว

“ไม่ต้องมาขอโทษ!” ชิตชัยตวาดเสียงดัง “บอกมานะว่าฝนเขาทำไม เขามาเกี่ยวอะไรเรื่องนี้ด้วย”

“ฝนไม่เกี่ยวค่ะ เขาไม่รู้อะไรเลย หนึ่งไม่ได้บอกอะไรเขาเลย”

“แล้วหนึ่งพูดถึงฝนทำไม หือ ทำไม” ชิตชัยกระซากแขนกรรยาสาวอย่างแรง

“โอ๊ย...หนึ่งเจ็บค่ะพี่หม่อ...หนึ่งเจ็บ” อาทิตยาร้องลั่น พยายามดึงมือกลับอย่างไวผล

“ก็บอกมาสิว่าฝนเขาทำไม” นายแพทย์หนุ่มพยายามคาดคั้นเอาคำตอบ

“ฝนเขาแค่แนะนำให้หนึ่งคุยกับคุณแม่ ให้เล่าให้คุณแม่ฟัง” อาทิตยาละล้าละลักตอบ สองมือพยายามดิ้นรนพร้อมกับน้ำตาที่ไหลพรากลงมา “ฝนบอกว่าคุณแม่ต้องช่วยหนึ่งได้ไม่ว่าจะเป็นปัญหาอะไรก็ตาม คนเป็นแม่ยินดีจะช่วยเหลือลูกเสมอ ไม่ว่าจะมันเป็นปัญหาหนักขนาดไหน”

“แสดงว่าหนึ่งเอาเรื่องของเราไปบอกเพื่อน” ชิตชัยตวาดลั่น

“ไม่ นะคะ...ไม่...” อาทิตยาร้องไห้โฮ สองแขนจับปวดร้าวระบม “หนึ่ง ไม่ได้บอกใครเลย...ไม่เลย ฝนเขาเป็นห่วง เขาสังเกตเห็นว่าหนึ่งมีปัญหา แต่ หนึ่งไม่ได้บอกอะไรฝนเลย”

“พี่ห่มอไม่เชื่อ” ชิตชัยร้องตวาดพร้อมกับเหวี่ยงร่างบอบบางของภรรยาสาวหงายหลังลงบนนอนบนโซฟา “ถ้าไม่ได้เล่า แล้วทำไมเพื่อนของหนึ่งคนนี่ ถึงแนะนำให้หนึ่งไปเล่าให้คุณแม่ฟัง”

“ก็เพราะหนึ่งไม่ยอมเล่าอะไรให้ฝนฟัง ฝนเขาก็เลยแนะนำให้หนึ่งไปปรึกษาคุณแม่แทน”

“แล้วหนึ่งก็เชื่อเพื่อน แต่ไม่เชื่อพี่ห่มอ ลืมคำที่เคยให้พี่ห่มอไปเลย”

“หนึ่งขอโทษ” อาทิตยายกมือไหว้ “หนึ่งขอโทษ”

“หนึ่งคิดจะไปเล่าให้คุณแม่ฟัง” ชิตชัยพูดด้วยน้ำเสียงดุดัน จ้องมองภรรยาสาวอย่างกราดเกรี้ยว

“หนึ่งขอโทษ หนึ่งไม่ได้ตั้งใจ”

“หึ่ๆ ที่หนึ่งเคยรับปากกับพี่ห่มอแล้วว่าจะไม่นำเรื่องของเราไปเล่าให้คุณแม่ฟังเด็ดขาด”

“หนึ่งผิดไปแล้ว”

“แค่เพื่อนบอก หนึ่งก็เปลี่ยนใจแล้ว”

“หนึ่ง...หนึ่ง...”

นายแพทย์หนุ่มลุกขึ้นจากโซฟา ยืนจ้องมองภรรยาที่นอนหงายพนมมือไหว้อยู่เหมือนซึ่งใจอะไรสักอย่าง แต่เพียงแค่ว่าเท่านั้นเขาก็เอื้อมมือลงไปคว้าชายเสื้อนอนของหญิงสาว แล้วกระซอกมันขาดติดมือออกมาทั้งหมดในคราวเดียว

“ว้าย!”

อาทิตยาร้องขึ้นมาอย่างตกใจ แต่ก็ถูกฝ่ามือแข็งแกร่งของชายหนุ่มกดปิดลงไปบนปาก แก้วน้ำมะนาวลุ่มกึ่งหกไปทั่วผืนพรม ก่อนที่ร่างของเธอจะถูก

กดให้นอนหงายนิ่งลงไปกับพื้น

หญิงสาวตื่นขึ้นมากลางดึกด้วยเนื้อตัวลั่นเทา เหงื่ออาฟ้ไหลโซกร่างกายเปลือยเปล่า และเหนียวเหนอะเพราะผ่านการร่วมรักอย่างหนักหน่วงเนิ่นนานมากกว่าสอง ชั่วโมง หากแต่เธอไม่รู้เลยว่าตนเองนั้นนอนอยู่อย่างอ้งว้างเดียวดาย เพราะสัมผัสที่รู้สึกมีเพียงรสผาดชื่นชมอยู่เต็มลำคอและนิ้วหัวแม่มือที่อัดแน่นเต็มสองกระพุ้งแก้ม ดวงตาเธอเบิกโพลงในความมืด แต่กลับมองเห็นภาพความฝัน น่าขยะแขยงและรู้สึกอยากอาเจียน

สองมือยกขึ้นปิดปากแน่น แต่เสียงกรี๊ดร้องกลับดังก้องอยู่ในลำคอ หรืออยู่ในห้วงมโนสำนึกที่โชนลึกแห่งที่อาทิตยาไม่สามารถจำแนกแยกแยะมันออกจากกันได้ ไม่ว่าจะพยายามมากขนาดไหนก็ตามที

ชิตชัยแหงนหน้ามองดวงจันทร์วันเพ็ญจากเก้าอี้หวายหน้าระเบียงห้องรับแขก พร้อมกับอึดคั่นบุหรี่เข้าปอดซ้ำ ๆ น่าหงุดหงิดจริง ๆ นั่นเป็นคำนิยามที่ชิตชัยบอกกับตนเอง ตามมาด้วยอาการนอนไม่หลับ แม้จะเสียวแรงไปมากมายจากการร่วมรักกับภรรยาเมื่อตอนหัวค่ำ แต่ร่างกายแข็งแรงของเขากลับไม่อ่อนเพลียหรือสะทกสะท้านแต่อย่างใด ตรงกันข้าม มันกลับตื่นตัวมากขึ้นเรื่อย ๆ ตามเข็มนาฬิกาซึ่งเดินไป บางทีมันอาจจะเป็นความเคยชิน ความเคยชินที่ได้ร่วมรักอย่างสุขสม

จริงหรือที่มันสุขสม หรือว่าเขาคิดไปเอง

คัลยแพทย์หนุ่มระบายนลมหทัยใจออกยาว ตระหนักได้ถึงความเปราะบางในจิตใจของภรรยาสาว ความไม่มั่นคงและแรงต่อต้านที่แอบซ่อนอยู่ในส่วนลึกของมโนสำนึก

แรงต่อต้านที่พร้อมจะกรี๊ดร้องและปลดแอกตนเองออกมาได้ทุกเมื่อ ถ้าหากมีแรงกระตุ้นเข้ามากกระทบมากพอ

ลมเย็นพัดโฉบมาสัมผัสสร้างเปลือยเปล่า นายแพทย์หนุ่มจ้องมองอวัยวะสำคัญบนร่างกายของตนเองที่กำลังขยายขนาดและร้อนผ่าว เขาคิดถึงอนาคตในหน้าที่การงานของเขา ซึ่งอาจเกิดปัญหาขึ้นมาได้ถ้าหากภรรยาของเขาเกิดเล่าเรื่องให้คนอื่นฟัง แม้แต่กับคนเป็นแม่ ไม่ว่าจะโดยเจตนาหรือพลังแผลงฤทธิ์ตามผลลัพธ์มันก็คงไม่แตกต่างกันแต่อย่างใด

เขานึกถึงหนีก่อนใหญ่จากการพนันบอล เขานึกถึงเหล่าเพื่อนฝูงผู้รู้ใจ และยินดีผ่อนปรนให้เขา เขารู้ดีว่าสักวันหนึ่งจะได้เงินทั้งหมดนั้นกลับคืนมา ด้วยการชนะพนันบอลครั้งสำคัญ

แต่ปัญหาก็คือเขาจะยังคงอยู่ดีจนกระทั่งเวลาแห่งการเดิมพันครั้งสำคัญที่ว่ามาถึงได้หรือไม่ ชื่อเสียงของเขาอาจจะปั่นป่วนไปพร้อมกับอนาคตในหน้าที่การงาน เพราะผู้หญิงซึ่งได้ชื่อว่าเป็นภรรยาของเขา เธอจะกลับกลายเป็นคนที่ทำร้ายเขาหรือไม่ หรือเขาจะโดนเพื่อนฝูงที่เป็นเจ้าหนี้พนันบอลส่งคนมาละแอกกระดูกซี่โครงออกไปก่อนหรือเปล่า

เขาเอื้อมมือออกไปสัมผัสอวัยวะส่วนสำคัญของร่างกายตนเองที่กำลังผงาดงำพลาถนึกถึงเพื่อนสาวของภรรยารักที่ชื่อว่าฝน *นี่คืออันตรายที่แท้จริง* ชิตชัยบอกตนเองอีกครั้ง *นี่คือผู้หญิงที่สามารถทำลายเขาได้ด้วยการกระตุ้นภรรยาเขาเพียงเล็กน้อย* ด้วยการปลุกเร้าให้ภรรยาของเขาลุกขึ้นมาต่อต้าน จนกระทั่งนำไปสู่การเปิดเผยความจริง แล้วปิดฉากอนาคตอันสวยหรูของเขา

ความร้อนแผ่ซ่านจากแก่นกลางของร่างกายผ่านปลายนิ้วที่โยกคลึง คัลยแพทย์หนุ่มเงยหน้าขึ้นมองดวงจันทร์ก่อนจะหลับตาพริ้มลงอย่างมีความสุข เพื่อนตัวอู้งของภรรยา กำลังจะทำให้สามีเกิดปัญหา

นายแพทย์หนุ่มส่งเสียงครางเบา ๆ เมื่อน้ำรักสีขาวขุ่นพุ่งกระฉูดออกมา มีบางสิ่งที่เขาต้องจัดการ...เขาตัดสินใจในนาทีนั้น